

Fény sugar

Evangeliumi hitebrestő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A Jézust keresők.

Ján. 12: 21.

Azok sorában, akik ünnepek alkalmával Jeruzsálembe jöttek, görögök is voltak, akik Jézust akarták látni. Hallottak Róla s az, amit hallottak, nyugtalanokká tette őket. Jézusnak az a sajtása, hogy az embereket nyugtalanokká teszi. Nincs szükségük arra, hogy megmondja valaki nekik, mert maguktól is észreveszik, hogy ettől a Jézustól függ a boldogságuk avagy boldogtalanságuk. Rendbe kell jönniük Övele, addig nem lelnek békességet. »Látni akarjuk a Jézust.« Az út Hozzá a görögök számára nem volt könnyű. Amióta Jézus az Atyához ment, még nehezebbé vált. Hol találja meg Őt a szemünk, hogy lássa és a kezünk, hogy megtapintsa? Kezünk az ürben tapogatódik és a szemünk is az ürbe tekint. Annál nyugtalanabbakká válnak az emberek és annál inkább keresik Őt. Sok feleletet kapnak a Jézust keresők és az utána érdeklődők, de a feleletekből hiányzik a bizonyosság. S ha mindjárt az ész bizonyosságnak is vélné, a lélek nem lát benne bizonyosságot és nem tud megnyugodni. Továbbra is mondja: »Látni akarjuk a Jézust.« Sokan lettek most ilyen Jézust-keresők, akik már szinte belefáradnak a keresésbe annyira, hogy majdnem abbahagyják a keresést. Tényleg az legyen az utolsó, mindig csak keresni, mindig az ajtó előtt állni és sohasem bejutni? Emberek ám kegyes embereknek tartásák a Jézust-keresőket, ők maguk azonban szomjúhoznak s a lelkük majd eltikkad. Minden bizonytalanság mellett megvan a bizonyosságuk, hogy addig nincsenek rendben az Istennel, amíg Jézussal nincsenek rendben; addig lesznek éhezők és betegek, míg Jézust nem találják meg.

Miért van az, hogy oly kevesen találják meg Jézust? Nem mondja-e Jézus: »Aki keres, az talál?« Vajjon nem érvényes-e már az ígéret? De igen, csak az a baj, hogy a Jézust-keresők sokszor nem igazán keresik; nem azzal a komolysággal keresik, amellyel a régi jézuskeresők keresték, akiknek ez a keresés életre-halálra szóló feladat volt. S az is a baj, hogy nem mindig az igazi ajtón zörgetnek. Ama görögök nem az írástudókhoz, hanem Jézus egyik tanítványához fordultak. Aki már megtalálta Jézust, az lesz mindig a legjobb vezető. Mikor Nikodémus Jézust kereste, magához Jézushoz fordult s Őt kérdezgette addig, amíg szeme megnyílt. Ezek a keresők találtak. S a mai jézuskeresők, ha így keresnék Őt, szintén megtalálnák. Isten ismeri az akadályokat, amelyek útjukat állják s hallja lelkük sóhajtozását. Szíve nem kőszív, amikor panaszkodnak: mikor láthatom Isten orcáját? Mert ezért küldte egyszülött Fiát, hogy mindenek Üdvözítője és Megváltója legyen. Ebben reménykedjék a jézuskereső és ne csüggedjen el. Keresésének a végén nem az éjszaka áll, hanem a világitó Ige: Ime itt van az Istentek!

W. L.—Z. H.

Tekints fel Jézusra.

Sörensen kapitány a következő történetet mondja el életéből: »Mint bűvár egy ausztráliai társaság szolgálatában álltam. Egy alkalommal 32 és fél méter mélységben igyekeztem egy hajó roncsain dolgozni. Hirtelen erős szorítást éreztem a karomon. Tudtam, hogy ez csak egy élő lény lehet, mely abban a pillanatban felborított s magam előtt láttam két nagy zöld merev szemet és árnyékként feltűnő hatalmas karokat, melyek körém fonódtak. Annyi erőm volt, hogy a vészjelt megadhattam, a következő pillanatban éreztem, hogy a hatalmas nyomás alatt a bordáim majd összeroppannak. Egyik karomat igyekeztem kiszabadítani, de a következő pillanatban még szorosabban körülfogtak a karok és én tehetetlen voltam. A rettenetes fej mindig jobban közeledett felém. Öklömmel igyekeztem a nagy zöld szemek felé ütni, de hiába volt minden. A polyp félretolta a karomat és 7—8 kar fonódott körém mindig szorosabban, miközben éreztem, hogy utolsó erőm is elfogy.

Segítség érkezett fentről. Társam igyekezett engem a polyp karjai közül kiszabadítani, de a küzdelem majd egy óra hosszáig tartott. Emberfeletti küzdelem után sikerült a polyp karjait szétrombolni. A testét lándzsával szúrtuk keresztül és nagynehezen a felszínre húztuk. Még hat óráig mutatkoztak rajta az élet jelei.«

Igy szólt Sörensen kapitány jelentése.

Mint a tengerfenéknek ez a szörnyetege, a földön is van két ilyen rettenetes hatalom, amellyel az embernek dolga van: ez a halál és a bűnnek a hatalma. A halál már nem egyszer terjesztette bizonyára feléd is karjait. Es egyszer eljön a nap, amikor a halálnak a hatalma feletted is győzni fog. Es minden becsületes ember el kell hogy ismerje, hogy a bűnnek a hatalma betört az életébe, ez a szörnyeteg is mindig körül akar venni minden földi halandót rettenetes karjaival. Oh milyen nehéz az ember küzdelme a bűn szörnyű hatalmával és a halál ölelésével szemben! Teljesen reménytelen a küzdelem, mert ezek az ellenséges hatalmak erősebbek, mint minden emberi akarás és tudás.

Nékünk is azt kell tennünk, amit az a bűvár tett. Vészjelt adni föfelé, ahonnan egyedül várhatjuk a segítséget. A segítségünk, aki odafentről jön, Jézus Krisztus, aki azt mondja: »Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok. Ti e világból valók vagytok, én nem e világból való vagyok.« (Ján. 8:23). Ő a kígyónak a fejére lépett a világtörténelem legnagyobb csataterén, a Golgotán és várja, hogy mindazok, akik a bűn elől menekülni akarnak, Őhozza forduljanak segítségért. Ő a halál legyő-

zője, aki a halál torkából megszabadított minket. »Aki hisz énbenem, ha meghal is, él.« Reánk nemcsak a halál leselkedik, amely a testünket akarja elragadni, hanem a másik halál is, ahogyan a Szentírásban szó van róla, és ezen halál ellen Jézus Krisztus az egyetlen segítség. »En azért jöttem, hogy megkeressem és megtartsam, ami elveszett«, — mondja Jézus.

Tekints fel Jézusra és egyedül csak Őra. Csak Nála találsz segítséget, békeiséget. Ha az ellenség minden celszövésével ellened támad, minden karjával körül akar venni és lefelé vonni. kiáltás az Úrhoz, akard mindenem keresztül Őt látni, Ő megmutatja magát tenéked.

Hadd lássalak.

Herberger Valerius elbeszéli az ő nem egészen 6 éves második gyermekének halálát. Ez kis kezeit az ég felé emelve így szólt: »Oh édes Jézus, segíts meg! Oh jöjj, úgy szeretnék fölmenni Tehozzád! Hová bujtál el? Hadd lássalak, segíts meg, válts már meg!« A feleletet is megadta önmagának: »Igen, megváltlak!« Azután egy szép angyalt vélt látni és megmutatta a szüleinek, hogy hol van. Amikor az édesapja megkérdezte, hogy szeretne-e cukros vizet, azt felelte. »Nem, csak Jézust!« Az édesanyja megkérdezte, hogy nem szeretne-e náluk maradni, de a gyermek így válaszolt: »Nem, de én Uramhoz kell mennem és oda is akarok menni.«

★

A mi szemünk meg nem elégítettik, míg Jézust nem látja. A világon semmi sem elégitheti ki szemünk kívánságát, kielégítetlenül keres valami nagyobbat, valami örökkévalót. Egyik a végnélküli tenger partjára utazik, a másik hófedett hegyekhez; az egyik a múlt és a jelen hatalmas építményeit keresi fel, a másik a legnagyobb művészek gyűjteményeit: és ha a szem mindent látott, akkor is fennáll a bölcs király mondása: »Nem elégednék meg a szem, látván.« (Préd. 1: 8.)

★

Mint ahogy a lemenő nap a legszebb sugaraival beragyogja maga körül a földet, így ragyogott a halál küszöbén álló Úr Jézusnak a dicsősége is, hogy a távolról jövő pogányokban is felébredt a vágy: »Őt látni!« (Gerharát).

„Én Krisztus gabonamagva vagyok, amelyet a vadállatok foga kell, hogy szétmorzsoljon, hogy mint Krisztus tiszta kenyere találassam“ — vigasztalta magát Ignatius vértanu.

A niklai leány.

Edesanyámnak.

Kis kúriájuk ott fehéredett
a Berzsényi-kúria mellett.
Egy szél beszélt, búgott a fákkal,
egy ősi, százados lehellet.

Három leány nőtt a kis kúrián...
— mintha régi rege suhanna. —
Egyikük az edesanyám volt,
a csendes, szelidszavú Anna.

A falu domboldalra temetett,
s odaépítve a tetőre
Berzsényi emléke magaslott:
korhadó fejfák árva öre.

Lágyan suhogó szürke szárnyain
kicsiny Niklát ha fölkereste,
az obeliszk alatt magában
egy barna lányt talált az este.

Szerette a borostyánzöldű sírt,
szerette a csitító csendet.
Csodálkozó tengerszemével
távolba nézett és merengtet.

És muzsikálni kezdett a szíve.
Képelete halk szárnyat bontott.
Elhagyta a falut, a lankát,
a temetőt, a horizontot.

Suhant az érzés, szállt a gondolat:
bűvös dalú, hűtlen madárka.
Tovaröppent és messzevillant —
és dal-kalit hiába várta.

Miért? — perdült a fájó, tiszta könny.
Miért? — a bús panasz kipattant.
Almodni kibeszélhetlent
és érezni kimondhatatlant!

»Istenem!« — barna, kékszemű leány
imádkozott az esti csendben. —
»Ha gyermekem lesz, azzal áldd meg,
amivel nem áldottál engem!«

»Ha gyermekem lesz, dalolhassa ki,
mit lelke érez, szíve gondol.
Es dal legyen a kacagásból
és dal legyen a fájdalomból.«

Ott ült az emlékobeliszk alatt.
S mint esti szellő halk beszéde,
álmodó, édes virágillat,
szállt imája az Úr elébe.

Aztán ringtak a bölcsők. Hét tavasz.
Sorakozott négy kis koporsó.
Három tavaszról ért a nyár is.
Hetedik lettem... legutolsó.

A gondolatok aranymadarát
Elfogja már a dalkalitka.
Es boldog áhítatba ringat
Az edesanyám drága titka.

Kell, hogy vakuló, ámult szemeim
mindig a megnyílt eget lássák:
hiszen egész költészetem —
csak egy meghallgatott imádság.

T. E. d. t.

Akiért nem imádkozott anyai szív.

Árva volt és elhagyott. Fiatalságát,
szépségét megirigyelték. A csábító sza-
vaknak engedett es nem volt senki, aki
visszatartsa, mikor elindult, hogy meg-
ismerje az »életet«. — Szegény, fiatal
gyermekleány! Anyai karok nem ölelték
át, nem zárták el a széles úttól, mely
csábítóan hívogatta. És elindult rajta.

Talán az első lépéseknél visszafordult
volna, ha edesanyai könnyek hullanak út-
jára. Talán a drága könnyek fényénél
meglátta volna a szakadékot, mely már
akkor elnyelőn tátongott felé.

Késő éjszaka, mikor mindenki pihen,
csak az edesanyák sírnak tékozló gyer-
mekük után — talán, ha közöttük meg-
hallotta volna edesanyja utána kiáltó zo-
kogását — talán sohase indult volna. De
nem voltak ölelő karok, könnyeket sem
látott és senkinek nem volt utána kiáltó
szava.

Ment az útján. Csak akkor riadt fel, mi-
kor durva karok megragadták őt és vit-
ték egy új világ felé.

Üres cella, dupla ajtóval, nehéz vas-
zárakkal, ez volt az otthona, mikor ta-
lálkoztam vele. Mint egy riadt kis ma-
dár a kalitkájában, úgy vergődött zár-
kája mélyén. Kétségbeesett tekintetében
benne volt gyöttrődő lelke. Bizalmatlanul
fogadott, mint aki már nem tud hinni
senkinek. Közönyösen hallgatta, amit
mondtam néki. Így múltak a percek, az
órák. Olyan tehetetlennek éreztem ma-
gam és úgy fájt látni a halott életet. Es
szememből megeredtek a könnyek. Az-
után megcsókoltam őt, úgy mint test-
véremet és menni akartam, az Úrra bízva
mindent. Es akkor megtört a jég. Felol-
dódott benne a dac, keménység és be-
szélni kezdett. Beszélni elcsukló, halk zo-
kogással: Edesanyját nem ismerte. Élete
olyan volt, mint a folyóra szabadult cső-
nak, melyet a szél ide-oda hány. Az ár
mélyen belesodorta a bünbe. Elmondta,
hogy szeretne tisztán élni, büntől sza-
badon, de nincs ereje hozzá.

Míg beszélt, csendesen imádkoztam. Jé-
zust hívtam, hogy jöjjön, segítsen, meg-
kötözött kezeket megoldani, bünbilincse-
ket széjjeltörni, rab számára szabadulást
hozni.

És Jézus, a feltámadott Krisztus jött.
Megállt a közepen és békességet köszön-
tött egy vergődő szívnek. Es békessége
lett. A cella rabja Jézus foglya lett...

Milyen jó volt így búcsút mondani né-
ki! Ragyogó arccal, örömkönnnyekkel a
szemében integetett utánam, a kis Uj-
testamentomot, melyet nála hagytam, a
szívére szorítva.

Ebben az órában, odafent a mennyben
az angyalok seregében bizonyára felzen-
gett a »halleluja« és örvendeztek Isten
szentjei, hogy itt a földön Jézusé lett
egy szív.

M. M. d. t.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Május 1. Róm. 3:27—31. Ez. 37:1—14. A próféta csatatéren áll: körülötte száraz, hideg csontok fehérlenek. »Ez a te néped. Halott. Elveszett.« És felelnie kell a kérdésre: »Megélednek-e ezek a tetemek?« Lehetetlenség, de Isten előtt lehetetlen nincsen. »Uram Isten, te tudod.« Es a hideg csontokból Isten szavára, Lelke fuvallatára, »felelte igen nagy sereg« támad. — Óh Isten szava, szólj az én magyarr népemhez is! Isten Lelke, zúgj végig a magyar rónán, hegyek és völgyek között: hadd legyünk a Te élő néped!

Május 2. Róm. 4:1—12. Ez. 43:1—7. Az Úr új meg új kegyelmet ad. A templomot ismét betölti az Ó dicsősége. De olyan komoly a figyelemzés: »itt az én szent nevemet többé meg ne fertéztesse Izráel háza«. Jézus is így szólt a meggyógyítottához: »Eredj el és többé ne vétezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.« Isten hosszútűrő szeretetével visszaelni végzetes lehet.

Május 3. És. 40:26—31. Ez. 47:1—12. Gondoljunk Ján. 7:37—38 és Jel. 22:1—2 verseire. A prófécia beteljesedése... És életprogram: Jézushoz menni, meríteni az élet vizéből, engedni, hogy áthassa egész valónkat, megelevenítsen, s győzelmesen áradjon életünkön keresztül mások felé.

Május 4. Ján. 16:16—23a. Ján. 12:20-26. I. Pét. 2:11—20. I. Ján. 4:9—14. Mt. 5:1—12. Boldogtalan és boldogságra sóvárgó világban felhangzik a boldogító Evangélium. A lelki szegényeknek, bűneiket siratóknak, Isten igazságát éhezőknek ígér boldogságot. Bűnbánat és megtérés útja: keskeny út, szoros kapu. De boldogságra más út nem vezet.

Május 5. Zsolt. 19. Mt. 5:13—16. Voltak keresztyének, akiknek az élete századokon áttragogy, s nekünk, késő kor gyermekeinek is irányt mutat. Mondd, letél-e már valókinak az útján Krisztus felé vezérlő, tiszta fény?

Május 6. II. Sám. 15:1—15. Mt. 5:17—26. Isten királyságának a törvénykönyve táruul ki előttünk. Szigorúbb az őszövet-ségi törvénynél. S Annak ajka hirdeti, Aki ítélni fog élőket és holtakat. Rettenetes lenne hallgatni, olvasni ezt a királyi törvényt, ha Krisztus meg nem halt, fel nem támadt volna azért, hogy betölthessük.

Május 7. II. Sám. 15:16—30. Mt. 5:27—32. Krisztus harcot hirdet gondolataink tisztaságáért, s győzelemre sarkent minden áron! De a győzelemre Ó az erő. »Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek; bünt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek, kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.«

Május 8. II. Sám. 15:31—37. Mt. 5:33—37. A felsőbbség előtt tett ünnepélyes esküt nem érintik Krisztus szavai. Ilyen esküt Ó maga is tett. (Mt. 26:63—64.) De elvárja, hogy akinek élete felett uralkodik, nyílt, egyenesbeszédű emberek legyenek, bízni lehessen a szavukban, akár igent mondanak, akár nemet.

Május 9. II. Sám. 16:1—14. Mt. 5:38—48. A királyi törvénykönyvnek ez a paragrafusa szemlélteti legjobban, mennyire nem emberi erőhöz mért törvények ezek. Ellenséget szeretni? Igen, ellenséget szeretni: szívünkbe fogadva a kereszten vérző Krisztus égi szeretetét!

Május 10. Zsolt. 98. Mt. 6:1—8. Az embereknek látniuk kell a Krisztust követők jócselekedeteit. (Mt. 5:16.) A keresztyén élet hegyen épített város és nem rejtethetik el. De Istennek épül és Ót dicsőíti. Nem tetszeleg emberek elismerésében. A 6. verssel a közös imádkozás ellen érvelnek egyesek. Mt. 18:19—20 világosan mutatja, hogy tévesen. A belső szobában mondott imádság mellett nagy ígéretei vannak Isten gyermekei együttes imádságának is.

Május 11. Ján. 16:5—15. Ján. 6:60—69. Jak. 1:16—21. II. Tim. 2:8—13. Mt. 6:9—13. Luther azt mondja, »a Miatyánk a legnagyobb mártír«, annyiszor imádkozzuk el lélektelenül. Ha lélek szerint imádkoznánk el, megtanítana csodálatos titkokra: kevés szóval sokat, nagyot kérni, először Isten ügyéért imádkozni, gyermeki szívvel könyörögni az Atyához.

Május 12. Zsolt. 20. Mt. 6:14—18. Irgalmatlan szív nem számíthat irgalomra. — A bűjtöt nem tiltja Jézus, ha gyász, bűnbánat indít rá, vagy mások nyomorát akarjuk önmegtágadásunkkal enyhíteni. De ne az emberek lássák!

Május 13. II. Sám. 17:1—14. Mt. 6:19—24. A keresztyén ember kincse Krisztus. Elrabolhatatlan kincse van. Halála nyereség. Szeme Krisztusra néz, látása tiszta, élete, útja csupa fény. Krisztus az egyetlen úr élete fölött. Szabad, gazdag... boldog!

Május 14. II. Sám. 17:15—23. Mt. 6:25—34. Milyen dőre dolog lenne gazdag és jószágos földi atya gyermekeinek az aggodalmaskodása. S mi, a leggazdagabb, legjobb Atya gyermekei, megszorítsuk Ót azzal, hogy aggodalmaskodunk?

Május 15. II. Sám. 18:1—18. Mt. 7:1—14. Ha először magunkat ítéljük meg, mások bűne nem ítélkezést, hanem irgalmas szeretetet kelt bennünk. Keskeny út, szoros kapu: megítélni magunkat és Krisztust életünk királyává tenni. Nem a tömeg útja, de életre visz. Erdemes elindulni rajta, menni rajta boldog szívvel, boldog, mennyei otthonunk felé!

T. E. d. t.